wijkjury deventer

wijkjury kust de kunst wakker

KEUZE VAN DE

WIJKJURY DEVENTER

2025 | 2026

OFFICIËLE KEUZE WijkJury DEVENTER 2026

FEMALE ECONOMY

+

DEVENTER SCHOUWBURG | MIMIK

KEUZE VAN DE

WijkJury Deventer

2025|2026

We don’t live here anymore - Jakop Ahlbom Company

Waar moet de winnende voorstelling volgens de WijkJury Deventer aan voldoen?

‘’ We willen geïnspireerd of verrast worden, of aan het denken gezet worden.”

‘’Het verhaal moet goed te volgen zijn. Ook voor mensen die de taal niet goed spreken”

‘’Het moet ons raken”

“Dat er iets landt en dat het mij stilzet. Dat het op een bepaalde manier impact op mij heeft en dat ik door misschien dan toch een beetje door veranderen zal of op een andere manier naar dingen ga kijken”

WijkJury Deventer wordt gedragen door Female Economy en kompanen Deventer Schouwburg en MIMIK. In 2009 geïnitieerd door Adelheid Roosen, om de wijken te laten wortelen in het theater, is het een ware landelijke beweging geworden met wel 22 andere WijkJury’s.

Onder bezielende leiding van roedelchef Evi Zaalberg bezochten verschillende wijkbewoners, vaak voor het eerst, met frisse en ongeoefende ogen een flinke reeks voorstellingen. De WijkJuryleden inspireren in nagesprekken op hun beurt, de makers en spelers met hun onge-oefende, doch bevlogen blik. Aan het eind van het seizoen wordt hun favoriet gekroond tot Keuze van de WijkJury. Deze beweging is mede mogelijk geworden door de inspanning van partners in het veld - de theaters, schouwburgen, andere cultuurinstellingen en makers - om hun wijkbewoners te verwelkomen. Met het oprichten van een WijkJury in hun stad, ondersteunen zij de gedeelde wens om hun deuren te openen voor een nieuw publiek.

Dit seizoen kiest WijkJury Deventer met overtuiging de voorstelling
‘’We don’t live here anymore” van Jakop Ahlbom Company

Het Jury-rapport

''De spelers, het dansen, het decor, het gebruik van de voice-over en de belichting. Het totaalplaatje van theater vond ik hier het krachtigst''

Anja I WijkJurylid

''Verrassend en origineel om dans de voice-over te laten uitvoeren. Ik vond het daarnaast leuk dat het 'oudere' dansers zijn dan dat je doorgaans ziet in dansvoorstellingen''

Ivonne I WijkJurylid

Justa I WijkJurylid

"Een hele mooie voorstelling met een hele mooie enscenering. Het zag er heel netjes en heel uit. De dans was fantastisch en heel creatief met de voice-over''

Bastiaan I WijkJurylid

''Ik ben echt door bepaalde dansscenes heel erg geraakt geweest, dat weet ik nog echt heel goed. Krachtig, die vorm met de voice-over, dat was voor mij ook helemaal nieuw. Ik heb aan bepaalde scènes echt nog wel vaker teruggedacht''

''Het verhaal was spannend en ik werd er echt in meegezogen. Wel vond ik het jammer dat het einde een beetje open bleef, waardoor ik niet helemaal wist hoe het afliep. Toch zette het me wel aan het denken.''

Naciye I WijkJurylid

''Prachtig geënsceneerde voorstelling. Ik werd meegezogen in het verhaal door de geweldige 'oudere' dansers en hoe ze hun personage vormgaven met dans en 'acteren' ''

Clarissa I WijkJurylid

Met kop en schouders torent voor mij ''We don't live here anymore'' erbovenuit. dit is de enige voorstelling die ik aan anderen heb aangeraden en dat zegt voor mij genoeg. Ik werd gegrepen door de bijzondere spelvorm die verrassend goed werkte. De dans was mooi en heel strak en door de voice-over was er ook een verhaal om te volgen. Door de gekozen vorm kwam het geheel bij mij mooi binnen, ook al is het verhaal an sich redelijk twaalf in een dozijn. Aan het begin moest ik er even inkomen maar al gauw zonk ik in het spel, de dans, het verhaal en de tijd vloog dan ook voorbij. Wat mij betreft de duidelijke winnaar

Rik I WijkJurylid

Dit juryrapport is de uitkomst van een gezamenlijk creatief proces. Groepsdiscussies, app gesprekken, video's en tekeningen vormen haar basis.

Auteurs:
Naciye Bilici, Anja Denekamp, Bastiaan Goslings, Justa Hopma, Ivonne Kapelle, Clarissa Mainzer en Rik Wolters.

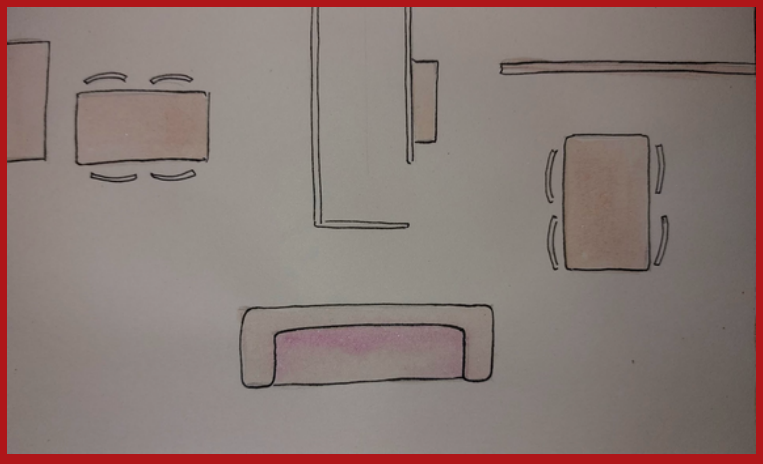
Prestaties uitvoerenden

Het was knap te zien hoe de dansers in hun rol opgingen en met hun bewegingen het verhaal van de afstandelijke voice-over tot leven brachten. De mannen waren heel goed gecast bij hun personage en levensfase. De vriendschap tussen de vrouwen stond in contrast met de vertwijfeling en spanning over het (mogelijke) overspel. Dit werd zo goed gespeeld en gedanst dat hun emoties voelbaar waren.

De manier van bewegen van de verschillende dansers gaf de persoonlijkheid van de danser weer. De leeftijd van de dansers was passend gecast bij het thema en de levensfase waar het verhaal over gaat. De dansstijlen van de vier dansers verschillen en daardoor versterken ze elkaar juist. Het was bijzonder hoe de dans en voice-over elkaar aanvullen en ook hier elkaar versterken. Op deze manier ontstaat er een emotioneel samenspel dat raakt. De dans kreeg hiermee een verhaal dat goed te volgen was en anderhalf uur boeiend bleef, in tegenstelling tot een 'normale' dansvoorstelling zonder gesproken tekst. Door die combinatie was het een voorstelling zoals je die alleen in het theater kunt zien.

Beeldende middelen

Met welke beeldende middelen wordt het verhaal verteld? Om deze vraag toe te lichten leek het ons een logische keuze om hier ook beeld voor te gebruiken. Een beeld heeft snelle uitdrukkingskracht en kan communiceren wat niet altijd in woorden is te vatten. Anja Denekamp heeft de beelden gecreëerd en Ivonne Kapelle heeft ze van onderschriften voorzien.

I. Krachtig en meewerkend decor; stilistisch

Lay-out decor

De opzet van het decor is symmetrisch en zag er bijzonder verzorgd uit. Het zijn twee stijlvolle woonkamers, één links en één rechts. De ruimtes hebben uitzicht op weilanden en verbonden door dezelfde tweezitter. Als toeschouwers ervaren we de ruimte als twee verschillende woonhuizen maar voor de gang die beide woonhuizen scheidt, staat een grote bank centraal in het midden van het podium. Deze functioneert als verbindende ruimte. Soms is het de bank van het stel dat in de ruimte links woont en soms van het stel dat in de ruimte rechts woont. Dit was een slimme truc om overgangen te faciliteren en ook om met de verbondenheid van de twee ruimtes - de twee gezamenlijke levens van de gezinnen - te spelen. Ze liepen als het ware in elkaar over. Het lijnenspel was strak en het licht werkte mee om de indeling van het toneel in de ruimtes te verdelen.

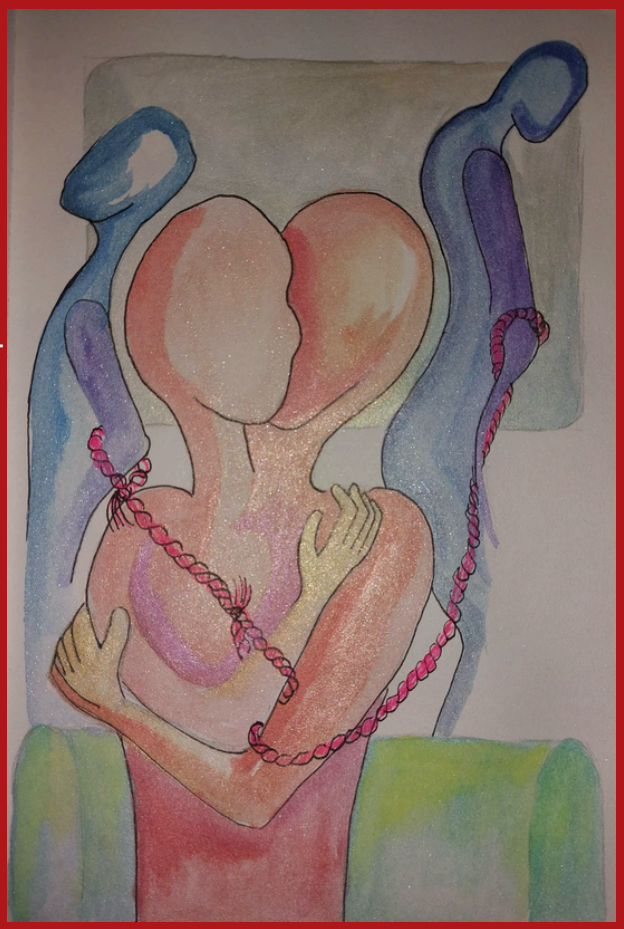
Verlangen naar spanning en liefde; Gevangen in een gezapig huwelijk..

De dagelijkse sleur, een gebrek aan contact met je partner en overspel zijn de hoofdthema's van het stuk. Wanneer partner I zich alleen maar kan interesseren voor zijn boek ontstaat er afstand tussen hem en zijn partner. De emoties die hierbij horen worden voornamelijk in dans uitgedrukt. Dans is de visuele emotionele voertaal.

Maar ook het drinken van alcohol is een terugkomend visueel thema. Er is wijn bij het diner, sterke drank erna en het biedt partner 3 een ontsnapping aan de groeiende twijfel over het al-dan-niet polyamoureuze verleden van haar partner.

In liefde verbonden en gebonden

Het stuk onderzoekt dus effectief het thema liefde en trouw door middel van dans als emotionele taal. De twijfel, de spanning, de opwinding maar ook het niet-weten - waar doe je goed aan in zo'n situatie - vonden allemaal hun plek op het toneel. Als publiek voel je die spanning en vraag je je soms ook af, 'Waarom doet men zichzelf dit aan?' 'Is het niet beter om de pijn en het emotionele afsterven in een situatie van gebrek aan contact geheel te stoppen?'

De conclusie - een open einde?

‘We don’t Live here Anymore’ toont dus de complexe dynamiek van enerzijds de behoefte aan vriendschap, loyaliteit en liefde, en aan de andere kant egocentrisme, leugens, overspel, agressie en fundamentele eenzaamheid.

Het stuk illustreert op indringende wijze de sleur en het onvermogen binnen een klassieke relatie. Er is de buitenkant, de maskerade, de rompslomp van het dagelijkse leven en sociaal wenselijk gedrag, óók richting de eigen vaste intieme partner. Daaronder sluimeren de primaire seksuele driften, existentiële angsten en geheime verlangens. Er is geen uitweg, geen antwoord of oplossing. Behalve wellicht fysieke aftakeling, uitputting en een eenzame dood die daarop zou kunnen volgen. Dan is de dans letterlijk voorbij.

En dit is ook wat het open einde van het stuk lijkt te suggereren. De spanning om uit het burgerlijke keurslijf te breken is continu voelbaar en komt fraai tot uiting in de prachtige danspartijen. In combinatie met de ongetwijfeld bewust afstandelijke voice-over vergroot dit de disconnect tussen ratio en gevoel.

Het stuk lijkt in elk geval deels te suggereren dat je er uiteindelijk alleen voor staat als individu, ondanks alle pogingen om de verbinding met je medemens te vinden. Soms lukt dit, maar het is kortstondig en het stuk legt de vraag neer of ook deze periodes van verbinding illusies zijn, mede door eigen, heimelijk en instinctief gestuurd gedrag ... Het open einde raakt en zet aan tot overdenken van deze oh zo menselijke thema’s.